

**КРИВИЧНО ДЕЛО НЕОВЛАШЋЕНЕ ПРОИЗВОДЊЕ,
ДРЖАЊА И СТАВЉАЊА У ПРОМЕТ ОПОЈНЕ ДРОГЕ
ИЗ ЧЛАНА 246. СТАВ 1. КЗ УЧИЊЕНО
СА ЕВЕНТУАЛНИМ УМИШЉАЈЕМ**

Кривично дело неовлашћене производње, држања и стављања у промет опојне дроге из члана 246. став 1. КЗ постоји и у случају када окривљени А.А. у одређеном временском периоду учестало превози Б.Б. и В.В. у Београд и тиме прибавља имовинску корист, па није логично да је његов умишљај био усмерен на помагање при извршењу кривичног дела из члана 246а став 1. КЗ, јер је, враћајући ове окривљене из Београда, заправо преносио опојну дрогу, чиме су испуњени сви елементи кривичног дела из члана 246. став 1. КЗ са евентуалним умишљајем као обликом виности будући да је морао бити свестан да је могуће да окривљене Б.Б. и В.В. вози у Београд ради куповине опојне дроге за даљу продају.

Из образложења:

Пресудом Вишег суда у Смедереву К.бр.159/10 од 21.09.2010. године, између осталог, окривљени А.А. (коме је на терет стављено извршење кривичног дела из члана 246. став 1. КЗ) оглашен је кривим због извршења кривичног дела неовлашћене производње, држања и стављања у промет опојних дрога помагањем из члана 246. став 1. КЗ у вези члана 35. КЗ, (квалификација првостепеног суда). У погледу правне квалификације, пресуду су у овом делу побијали и јавни тужилац и бранилац окривљеног.

Супротно ставу првостепеног суда да је окривљени А.А. критичном приликом извршио кривично дело из члана 246. став 1. КЗ помагањем у вези члана 35. КЗ, односно жалби браниоца окривљеног, који сматра да наведене радње представљају кривично дело из члана 246-а став 1. КЗ у помагању, Апелациони суд налази да се у радњама окривљеног А.А., ближе описаним под тачком 1. у ставу првом изреке првостепене пресуде, стичу обележја кривичног дела из члана 246. став 1. КЗ. Ово стога што из неспорне чињенице да је у периоду од два месеца шест-седам пута превозио окривљене Б.Б. и В.В. за Београд ради куповине опојне дроге, односно два-три пута возио самог Б.Б., произилази да је окривљени А.А. у периоду од око 2 месеца бар једном недељно возио окривљене Б.Б. и/или В.В. за Београд, ради куповине опојне дроге, а притом, што је такође неспорно утврђено за превоз добијао 2.000-2.500,00 динара по возњи и бар 0,5 грама на уживање, као "част", што све заједно представља имовинску вредност од око 3.000-3.500,00 динара по возњи, те како је окривљени морао знати цену хероина на "тржишту" (јер је током поступка утврђено да је 0,5 грама хероина продао С.С. за 1.000,00 динара), то се намеће као логичан закључак да је морао бити свестан могућности да окривљени Б.Б. и В.В. дрогу купују ради даље продаје а не ради сопствене употребе па је на ту могућност пристао.

(Пресуда Апелационог суда у Београду Кж1 7271/10 од 18. априла 2011. године и пресуда Вишег суда у Смедереву К.бр.159/10 од 21. септембра 2010. године)

*Аутор сентенце: Марина Барбир,
виши судијски сарадник Апелационог суда у Београду*